

ναισθήσει τοῦ καθήκοντος τῆς φιλοξενίας, κατεκλίθη καὶ ἐκοιμήθη τὸν ὕπνον τῶν δικαίων.

Ὁ ἄγνωστος, ἀπομείνας μόνος, ἔστη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, ἔφερε τὴν παλάμην ἐπὶ τοῦ φλεγομένου μετώπου του, ἐξέβαλε βαθὺν στεναγμόν, ἀκολούθως δὲ στραφείς, ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην καὶ ἐξηπλώθη ἐπ' αὐτῆς χωρὶς νὰ ἐκδυθῇ. Ἦτο προδήλως βεθυισμένος εἰς διαλογισμούς. Οἱ αἵματοδαφεῖς ὀφθαλμοὶ του ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τῆς στέγης, οἱ δὲ βραχίονές του περιέβαλλον σπασμαδικῶς τὴν πυρέσσουσαν κεφαλὴν του. Τὸ πρὸ τῶν εἰκόνων ὑποτρέμων φῶς τῆς λυχνίας, ἐπέχεε τὴν ἀμυδρὰν λάμψιν του ἐπὶ τῆς ἡλιοκαοῦς μορφῆς του, ἱκανὴν νὰ καταστήσῃ ἡμῖν γνωστὸν τὸν ναύτην μας Κωσταντῆ. Παρῆλθον στιγμαὶ τινες ψυχικῆς ἀγωνίας. Αἰφνης ἀνεσκίρτησε καὶ ἔστη ἐπὶ τῶν ποδῶν του ἀκολουθῶς, ἐξαγαγὼν μακρὸν πιστόλιον ἐκ τῆς ζώνης του, ἀπέθεσεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης. Τὸ πάθος τῆς ζήλοτυπίας προφανῶς κατέτρωγε τὰ σπλάγχνα του. Εὐρίσκετο τοσοῦτον ἔγγυς τῆς οἰκίας του, ἐν ᾗ διῆλθε τὰς εὐτυχεστέρas τοῦ βίου του ἡμέρας, καὶ ἦτο βέβαιος ὅτι ἂν εἰσῆρχετο εἰς αὐτὴν ἀναφανδόν, οὐδεὶς θὰ τὸν ἀνεγνώριζεν, ἴσως δὲ μάλιστα καὶ θὰ τὸν ἀπεδιώκον ἀκόμη... Τί τὴν ᾔθελεν αὐτὴν τὴν ζωὴν; καλλίτερον νὴ δώσῃ ἐν τέλος. Ἀλλὰ μήπως ἦτο βέβαιος ἂν ἔξῃ ἡ Μαρία του; Ἐκεῖνος δὲν ἠρώτησέ ποτε κανένα, ἐκ φόβου μὴ ἀναγνωρισθῇ. Εἶχε κάμει τὰς ἀκολουθοῦς σκέψεις, καὶ ἀπεφάτισεν ἤδη ἐν τῷ νῷ τί ὤφειλε νὰ πράξῃ εἰς πᾶσαν περίπτωσιν: Ἄν ἡ Μαρία ἦτο νεκρά, — ἡ ζωὴ δι' αὐτὸν ἦτο περιττή· ἂν ἡ Μαρία ἀνῆκει εἰς ἄλλον, — καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, δὲν θὰ ἠδύνατο πάλιν νὰ ὑποφέρῃ τὸ ἀδίκημα τοῦτο, καὶ ὤφειλε νὰ ἀποθάνῃ· οὐδεὶς θ' ἀνεγνώριζε τὸ πτώμα του, οὐδεὶς θὰ ἐθρήνει ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ τάφου του... Εἶχε τόσον σκληρυθῇ ἡ καρδιά του, ὥστε οὐδὲ κἂν ἐφαντάζετο ποτε ὅτι ἡ Μαρία πιθανὸν νὰ ἔμενε πιστὴ εἰς τὴν χηρείαν τῆς καὶ ὅτι θὰ ἐπενθηφόρει ἀκόμη διὰ τὸν ὑποθετικὸν θάνατόν του. Ἀμυδρὰ ἐλπίς περὶ τοῦ ἐναντίου τῆς τελευταίας σκέψεώς του, ἠνάγκασεν αὐτόν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του. Ἦλθε λοιπὸν μόνον καὶ μόνον ὅπως ἀναπαύσῃ τὰ ὀστέα του πλησίον τῶν γονέων του, ἀλλ' ᾔθελε νὰ μείνῃ ἄγνωστος εἰς πάντας. (Ἔπεται τὸ τέλος)

ΔΕΣΜΗ ΑΛΗΘΕΙΩΝ

Ἡ σκέψις εἶναι τι πολὺ ἰσχυρότερον τοῦ σώματος, αὐτὴ δὲ το ἀπορροφᾷ καὶ το καταστρέφει... Ἡ διαρκεία τῆς ζωῆς εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν δύναμιν ἣν δύναται τις ν' ἀντιτάξῃ πρὸς τὴν σκέψιν. Ἡ ζωὴ ὁμοιάζει το πῦρ, το ὅποιον ἵνα διατηρηθῇ πρέπει νὰ σκεπάζεται με στάκτην, το δὲ σκέπτεσθαι εἶναι ὡς νὰ προστίθεται φλόξ εἰς το πῦρ. Ἀς συνενωθῶσιν, ἐπὶ τινος ἀντικειμένου σφοδραὶ τινες ιδέαι καὶ ἅς πληρῶσιν τον νοῦν τοῦ ἀνθρώπου — οὗτος φονεύεται εὐθὺς ἐξ αὐτῶν, ὡς ἐὰν ἔλαβε κτύπημα διὰ μαχαίρας... Σκέπτου πολὺ, καὶ θὰ ζήσης ὀλίγον· μὴ σκέπτου παρῶς, καὶ θὰ κάμῃς πολλὰ ἔσται.

Σ' ΑΓΑΠΩ

(ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ)

(Συνέχεια)

=

— Λαμπρά, λαμπρά, ἐπεκρέτησαν τινὲς τῶν γερόντων.

— Ναί, κυρία, ἐξηκολούθησεν ὁ Ρουδεβέργ συγκεινήμενος, σὰς ἀγαπῶμεν ὅλοι ἀνεξαιρέτως. Καὶ τὰς βαρυτέρas ἐργασίας ἐὰν ἀπαιτήσητε παρ' ἡμῶν, θὰ τὰς ἐκτελέσωμεν ἀγογγύστως. Ἐφ' ὅσον εἴθετε πλουσία καὶ εὐτυχίᾳ, εἰς τίποτε δὲν σὰς χρησιμεύει ἡ ἀφοσίωσίς μας, ἀλλὰ θὰ σὰς ἀποβῇ πολὺτιμος ἐὰν ποτε δυστυχήσητε. Ἡμῶν ἡ μόνη εὐχὴ εἶναι νὰ φαινόμεθα δι' ὑμᾶς χρήσιμοι· ἐὰν δὲ ποτε ἡ εὐτυχία σὰς ἐγκαταλίπη, θὰ ἡμεῖς ἅπαντες ἔτοιμοι πρὸς συνδρομὴν σας...

— Εὔγε! Εὔγε!.. Μιλεῖ ὅαν ὑποψήριος, καὶ καλλίτερα.

— Τοῦτο, ἄλλως τε, δὲν εἶναι φυσικώτατον;.. Εἴθετε, κυρία, τόσον καλὴ, τόσον γλυκεῖα, τόσον ἐπιεικής, ὥστε δὲν δύναται τις εἰμὴ νὰ σὰς λατρεύῃ... οἱ δὲ προσενοῦντες λύπην τινα πρὸς ὑμᾶς... εἶναι πολὺ ἐνοχοί... καὶ ἐγὼ, κυρία, εἶμαι, τὸ κατ' ἐμὲ, ἔτοιμος — σὰς ὁμιλῶ σοβαρῶς — νὰ θυσιάσω τὴν ζωὴν μου — δι' ἐν σας νεῦμα... ἢ δι' ἐν μεῖδιμα...

Ἡ Γενεβιέζη, ἔχουσα τὰ βλέφαρα κεκλεισμένα, ἀνταπήντησε δι' ἀπλοῦ νεύματος τῆς κεφαλῆς. Ὁ Τουρζῆς ἐπέζητει τὸ βλέμμα τοῦ Ρουδεβέργ, ἐπὶ τέλους δὲ τὸ συνήντησε, καὶ οἱ δύο ἄνδρες ἀντάλλαξαν οὕτω τὸ μῖσος αὐτῶν διὰ προκλήσεως ἀφώνου. Εἰς τῶν ὑποδιευθυντῶν ἐπλησίασεν. Ὁ Ρουδεβέργ λαβὼν τὴν ἀνθοδέσμην ἣν ἐκεῖνος ἐκράτει, τὴν προσέφερε πρὸς τὴν Γενεβιέζην. Καὶ ἐν ᾗ στιγμή ἡ δυστυχὴς γυνὴ, σχεδὸν λιπόθυμος, ἔτεινε τὴν χεῖρα, ὁ Τουρζῆς ψιθυρίζει:

— Ἐκ μέρους του, ὅχι, δὲν δέχομαι.

Καὶ ταυτοχρόνως ἀποσπῶν αὐτὴν ἀγροίκως ἀπὸ τῶν τρεμουσῶν χειρῶν τοῦ Ρουδεβέργ, τὴν προσέφερε πρὸς τὴν ἀπεγνωσμένην κόμησσαν. Κάτωχρος, ὁ ἐργάτης δαγκάνει τὰ χεῖλη. Πλησίον του ἵσταται ὁ δευτερός ὑποδιευθυντῆς κρατῶν παμμεγέθη δέσμην λαμπρῶν ἀνθέων, ὅπισθεν τῶν ὁποίων φαίνεται ἡ μορφή του, ρικνὴ ὡς παλαιὸν μῆλον, μαύρη ὡς ὁ ἀσπάλαξ, μειδιώσα καὶ ἀναποφάσιτος. Ὁ Ρουδεβέργ προτείνει ὁμοίως καὶ τὴν δευτέραν ταύτην ἀνθοδέσμην, ἀλλ' ὅτε ὁ Τουρζῆς ἐπαιρήθη νὰ τὴν λάβῃ, ἐκεῖνος τῷ κατέφερεν αἰφνης αὐτὴν κατὰ πρόσωπον.

Ἡ Γενεβιέζη ἀρέθη, λιπόθυμος, εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ Τουρζῆ, ὅστις τὴν μετέφερεν εἰς τὴν οἰκίαν. Οἱ ἐργαται, μέιναντες πρὸς στιγμὴν ἀκίνητοι ἐξ ἐκπλήξεως, περιστοίχισαν εἴτα τὸν Ρουδεβέργ.

— Μήπως ἐτρελάθης;

Ἐκεῖνος, τοὺς ἀκούει σιωπηλός. Ὅτε δὲ κατέστησαν

δρομητικοί ἐξ ὀργῆς, τοὺς καθισύχασε διὰ μιᾶς λέξεως :

— Ἐξυβρίσθητε ἐκ προσβολῆς γενομένης πρὸς με. Σᾶς ἐξεδικήθην.

— Ἀλλὰ τί συμβαίνει ἐπὶ τέλους.

— Εἶνε ὑπόθεσις ἀφορώσα ἐμὲ καὶ τὸν Τουρζήν !

Ἐν μέσῳ τῶν ψιθυρισμῶν καὶ ἀπειλῶν, ἀπομακρύνεται, καὶ οἱ ἐργάται διαλύονται. Ἀλλ' ὁ Ἐκτωρ δὲν ἀπέρχεται μακρὰν. Μένει εἰς τὰ περίε τοῦ Κλερμαρέ. Μένει διὰ τὸν Τουρζήν, ὃν προσδοκᾷ νὰ ἴδῃ ἐμφανιζόμενον. Καὶ πραγματικῶς, δὲν ἀπατάται. Ὁ Τουρζῆς, αἴφνης, φαίνεται ἐπὶ τῆς λιθίνης κλίμακος, διέρχεται τὰς φυτείας καὶ τὸν κήπον, κατευθύνεται πρὸς τὸ ἄλσος. Ἐκ τοῦ ὕφους τοῦ φαίνεται ὅτι ἀναζητεῖ τινα. Ὁ Ρουδεβέργ ἐπιφαίνεται. Τινὲς τῶν ἐργατῶν, προβλέποντες ἀπαίσιόν τι, καὶ περίεργοι νὰ ἴδωσι τὰ συμβεβημένα, μένουσιν ἐτι ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ. Ὁ δικαστὴς, διὰ νεύματος προστακτικοῦ τοὺς διατάττει ν' ἀπέλθωσιν εἰς τὰ ὑελουργεῖον.

— Κύριε Μοντβριάν, δὲν ἔχω νὰ σᾶς εἶπω πολλά.

Ἀγαπῶ τὴν Γενεδιέθην, καὶ θὰ καταστῇ σύζυγός μου.

Ἡ εἰς Κλερμαρέ παρουσία σας ἔχει μόνον εἶνε πρόκλησις ἐναντίον μου, ἀλλὰ καὶ τὴν Γενεδιέθην ἐμβαλλεῖ εἰς διηνεκεῖς φόβους. Προσπεπλησθῶν, ἀπομακρύνοντες ὑμᾶς, νὰ παρεμποδίσωσι συνάντησιν ἣν ἡ ἐπιμονὴ καὶ ἡ προσβολὴ σας κατέστησαν ἀναπόφευκτον.

— Δὲν ἀποκρύπτω ὅ,τι αἰσθανομαι. Σᾶς μιτῶ.

— Καὶ ἐγὼ, ἀρκοῦμαι εἰς τὸ νὰ σᾶς περιφρονῶ.

— Λοιπὸν, αὐριον.

— Διατὶ αὐριον ; Καλλίον ἀπέψα. Θέλω νὰ σᾶς τιμωρήσω ταχέως. Καὶ ἔπειτα, ἕως αὐριον, δυνατόν νὰ συμβῇ ἀπερισκεψία τις. Πιθανὸν τὸ πρᾶγμα νὰ γνωστοποιηθῇ εἰς τὴν Γενεδιέθην. Πιθανὸν οἱ δισταγμοὶ τῆς ν' ἀφυπνισθῶσι. Θὰ σκεφθῇ καθ' ἑαυτὴν ὅτι δὲν θ' ἀνεχθῶ τὴν κατ' ἐμοῦ προσβολὴν σας. Θὰ ὑποπτευθῇ ἀνυμφίβλως τὸ σχέδιόν μας καὶ θὰ προσπαθήσῃ νὰ τὸ ματαιώσῃ. Τί θὰ τῇ ἀποκριθῇτε, σεῖς, ἂν ἔλθῃ καὶ σᾶς ἱκετεύσῃ ;.. Τί θ' ἀπακρινόμην καὶ ἐγὼ ἐτι ;

— Λοιπὸν ἀπόψε ; ἀλλὰ δὲν δυναμθεθὰ νὰ κτυπηθῶμεν χωρὶς μαρτυρας.

— Ἐγὼ θὰ λαβῶ τὸν Ροζέν καὶ τὸν κ. Τρέγκ. Σεῖς δὲ, μεταξὺ τῶν ὑποδιευσθηνῶν, οἵτινες ὅλοι σχεδὸν ὑπῆρξαν στρατιῶται, θὰ εὔρητε βεβαίως δύο φίλους.

— Ἔστω. Καὶ ἡ ὥρα ;

— Εἰς τὰς ἑξ.

— Εἰς ποῖον μέρος ;

— Εἰς τὸ δασὸς τῶν Τεσσαρῶν Ἀνέμων, τὸ δέκα λεπτὰ ἀπέχον τοῦ ὑελουργεῖου. Οὕτω, πιστεύω, δὲν θ' ἀνησυχήσητε πολὺ. Θὰ μεταβῶ εἰς Ἀθήλην ὅπου θὰ ἐκλέξω πολλὰ ξίφη καταλλήλα διὰ σᾶς καὶ δι' ἐμέ. Πιστεύω ὅτι ἔχετε ἐμπιστοσύνην ἐπ' ἐμοῦ.

Ὁ Ρουδεβέργ προσέκλινε σιωπηλῶς, ὁ δὲ Τουρζῆς ἐξηκολούθησεν.

— Ὅσον δι' ἱατρὸν, θὰ ἔχωμεν τὸν ἱατρὸν τοῦ χωρίου. Θὰ τὸν γνωρίζετε, ἀφοῦ εἶνε ἱατρὸς τῶν ὑελουργ-

γῶν. Λαμβάνετε τὴν φροντίδα νὰ τὸν εἰδοποιήσητε ;

— Εὐθὺς τώρα.

— Καὶ τώρα λοιπὸν, ἀφοῦ τὰ πάντα ἐκανονίσθησαν, καλὴν ἐνταμωσιν.

== Χαίρετε.

Καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ὅτε ὁ Τουρζῆς ἐπανήλθεν εἰς τὸν πύργον, ἡ Γενεδιέθην εἶχεν ἐντελῶς ἀναλαβεῖ. Ὁ πατήρ, καθήμενος παρ' αὐτὴν, τὴν παρηγόρει, τὴν ἐθώπευσεν, ἐν ᾧ ταχυτοχρόνως ἐκ διαλειμματῶν ἀπηύθυνεν αὐτῇ φιλικὰς τινὰς ἐπιπλήξεις.

— Βλέπεις, ἀγαπητὴ μου, ὅτι ἔκαμες ἄσχημα. Ὁ-φείλες νὰ δειχθῇς πλέον ἐνεργετικῇ. Ἐπρεπε νὰ ἐξεδίωκας ὀλοτελῶς αὐτὸν τὸν ἐργατὴν, ἀντὶ νὰ μεταχειρίζησαι ὑπεκφυγὰς ὡς ἐκκαμνομεν, διότι καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἔκαμα ἄσχημα... Ἐφανην καὶ ἐγὼ ἀσθενής, πολὺ ἀσθενής.

Ἡ Γενεδιέθην δὲν ἔδιδε προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους του. Περιέφερε τριγύρω το βλέμμα, καὶ μετὰ κινήματος φρίκης :

— Ὁ κ. Τουρζῆς νομίζω εἶχεν ἐπιστρέψει μεθ' ἡμῶν. Ποῦ εἶνε λοιπὸν ;

— Ἐξῆλθεν ἐκ νέου.

— Καὶ δὲν εἶπε ποῦ θὰ ὑπαγῇ ;

— Δὲν εἶπε τῷ ὄντι τίποτε. Ἀλλὰ τί σκέπτεσαι ;

— Πηγάζει νὰ μονομαχήσῃ !.. Ἐχὼ πεποιθῆσιν ὅτι πηγάζει νὰ προκαλέσῃ τὸν Μοντβριάν !..

— Ἡ πρόκλησις δὲν προήλθεν ἐξ αὐτοῦ ἀλλ' ἐκ μέρους τοῦ Ρουδεβέργ. Καὶ ἂν ὁ Τουρζῆς ἠδύνητο νὰ τῷ δώσῃ ἓν μαθημα, εἰς τὴν πίστιν μου, θὰ κατεχαιρόμην.

== Θεέ μου, Θεέ μου, τί θὰ συμβῇ ;.. Καὶ ἐξ αἰτίας ἐμοῦ θὰ κτυπηθῶσιν, ἐξ αἰτίας ἐμοῦ ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο θὰ πληρωθῇ, θ' ἀποθάνῃ ἴσως !

== Στρέφεις τὰ πραγματὰ ἐπὶ τὸ τραγικόν.

== Ἀ ! το εἶδον καλῶς ὅτι μισοῦνται. Τὰ βλέμματῶν ἐξεφράζον ἀσπονδον ἔχθραν. Μεταξὺ τῶν ὑφίσταται πάλιν θανάσιμος. Ζηλοτυπούσιν ὁ εἷς τὸν ἄλλον... Ὁ Τουρζῆς διὰ το παρελθόν... ὁ Ἐκτωρ διὰ το παρόν.

Καὶ εἶχε δίκαιον. Πῶς ν' ἀντιλέξῃ εἰς ταῦτα ὁ πατήρ τῆς ; Καὶ αὐτὸς οὗτος ἔτρεφεν ὑπονοίας, ἀλλ' ἀπέκρυπτε τὴν ἀνησυχίαν του.

== Δὲν θὰ γίνῃ ποσὺς μονομαχία. Δι' αὐτῆς δεύτερον θὰ ἐπετελεῖτο ἐγκλημα, καὶ διὰ το ἐγκλημα τοῦτο ὅχι ἐκείνος, ἀλλ' ἐγὼ θὰ ἤμην ἐνοχος. Ὅχι, δὲν θὰ γίνῃ.

== Καὶ τί σκοπεύεις νὰ πράξῃς ;

== Ἀγνοῶ. Ὁ Θεὸς θὰ μὲ φωτίσῃ.

Πρότερον μὴ προσκρούσῃς εἰς τὸ μῖσος τῶν, μὴ συντρίψῃς τὴν ἀνδρικὴν ὑπερηφάνειαν...

== Ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει ! Πατέρ μου, σὲ ἱκετεύω, πηγάζει εἰς συνάντησιν τοῦ Τουρζῆ καὶ εἰπέ τῷ ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ τῷ ἐμιλήσω.

(ἀκολουθεῖ.)